

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 145 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 14 d'abril de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

El Congrés de la U. G. T.

El problema sindical a Catalunya Reducte d'incomprensió sindical

Algun company nostre ha parlat, ja, de la importància que revesteix, en els moments actuals, el Congrés al qual han estat convocats els Sindicats de la U. G. T. a Catalunya.

La transcendència d'aquest Congrés té la seva causa en els fracassos dels desapareguts Sindicats de la C. N. T., la qual cosa ha fet que l'acció dels Sindicats de la U. G. T. ocupés el primer pla en el terreny social.

No ha estat, però, per art de màgia que, davant els manaments d'una altra força sindical, l'organització obrera de la U. G. T. hagi pres tanta volada i guanyat tantes adhesions i conquerit tants èxits. No. I bona prova d'això, és que el desenrotllament de la U. G. T. no ha estat uniforme. No tots els Sindicats poden dir que ocupin el mateix lloc en la consciència de la classe treballadora, i que constitueixin el mateix factor d'interès de classe en el moviment sindical. I és perquè en la U. G. T. ha mancat un ritme d'acció inspirat per un pensament únic, i particularment per una intel·ligència adaptada a l'ambient i a les realitats més pregonas.

La U. G. T., sense cap mena de dubte, es troba en una nova fase del seu historial; però hi fa molt l'ingrés conservant dintre seu compartiments inaccessibles als aires moderns, a les noves modalitats de lluita. I, més que res, mantenint sectors refractaris que prengui cos i carta de naturalesa la nova mentalitat sindical caracteritzada per un gran sentit descentralitzador i de màxim respecte als drets individuals dels components dels Sindicats i a la plena autonomia del funcionament d'aquests darrers.

Enfront d'aquest gran moviment socialista, de comprensió de classe que ha aplegat els dos corrents del socialisme català i que donà com a primer fruit la fusió de les forces polítiques entorn de la Unió Socialista, resten encara nuclis esquerps i inadaptables que no permeten que sigui un fet definitiu una actuació obrera oberta, acollidora i tolerant en l'ordre sindical. Resten reductes d'estretor mental, d'anquilosis ideològica i d'anacronismes de procediment i de conducta que fan lenta la consecució de resultats complerts en l'aspecte sindical de la lluita, que és el més delicat i difícil.

Els mètodes de la U. G. T.

Les circumstàncies i les condicions objectives han treballat en favor de la U. G. T. Prou ha provat ho men plena decadència de la C. N. T., d'aprofitar la seva tradició, i estructurar-hi una nova acció sindical. Ha estat debades. El fracàs de la C. N. T. ha estat, més que per les falles doctrinals (ja que gairebé hom no pot dir que l'anarquisme constitueixi un cos de doctrina), pels resultats negatius d'unes pràctiques de violència sistemàtica. Molts dels seus militants havien volgut confon-

dre aquestes violències, d'un abast merament subjectiu, amb la sustentació d'un autèntic sentit revolucionari. Aquesta confusió d'ordre intel·lectual els ha portat a una sèrie d'assaigs, de conciliacions, de provatures i de temptatives, que han anat fracassant l'una darrera l'altra, en el sentit que poguessin constituir la base d'orientació d'un moviment, o, almenys, l'indici d'un pensament bàsic de construcció social.

I així, les forces sindicals que, com Eneas fugint de la crema de Troia per anar a fundar Roma, marxaven de la C. N. T. amb l'intent de reconstruir-la, de ferne un altre de semblant, es debatien en la contradicció de voler renunciar a procediments desen-certats tots, conservant-ne les expressions verbals; poc a poc, per imposició i exigències de la realitat i de l'acció, es veien obligades a fer, poc més o menys, el que sempre havia fet la U. G. T., encara que continuessin suggerides per l'amor propi de llur tradició.

I si realment llur activitat ha d'arribar a quelcom de positiu, la nova força sindical podrà basar-se en un qualsevol historial de lluites proletàries, però de la mateixa manera que, per Eneas, Troia era morta, i ben morta, la C. N. T. també ho és; i l'organització que la substitueixi portarà un altre nom i una altra empremta com la va portar a Roma, i com en aquest cas la porta la U. G. T.

Bons i mals costums sindicals

S'ha demostrat que en el camp obrer no hi ha marge per una Central Sindical que no sigui una de les existents. Per damunt dels desigs dels homes, de les construccions teòriques arbitràries i d'un sentimentalisme nebulós i negatiu, i fins i tot d'una legítima reserva davant d'organismes poc satisfactoris des del punt de vista de classe; per damunt de tot això, hi ha l'estat de consciència de les masses, l'instint de la classe obrera. I és l'actitud del proletariat la que, en definitiva, resol els problemes. I aquesta actitud ens diu ben clarament que el proletariat està cansat d'aventures, i que totes les iniciatives poden defen-

sar-se i poden prevaldre, però dintre una organització sindical que ofereixi un mínim d'unitat.

De l'actual crisi hom pot treure'n molts ensenyaments. Nosaltres (i ho diem precisament perquè no veiem altra solució de la crisi que la vigorització dels Sindicats de la U. G. T.), volem destacar dues tendències particularment interessants, i fins a cert punt difícils de conciliar en aparència: per una banda, una tendència general a prendre per base del moviment sindical de l'avenir els Sindicats de la U. G. T.; per l'altra, un estat de desconfiança davant una organització que no és allò que podria ésser.

Aquesta és la part central, neuràlgica, de l'esdevenidor del moviment sindical a Catalunya. Tot-hom es pregunta, tots ens preguntem: ¿sabrà superar la U. G. T. els seus defectes constitutius a Catalunya, sabrà encaixar, o sabrem fer-la encaixar, en el nostre ambient de classe, en el nostre ambient social?

No ens ho amaguem avui. La U. G. T. té un gran historial de sentit constructiu i organitzador; però té, alhora, a Catalunya, sediments d'inadaptació, rauxes d'intolerància centralitzadora, una tendència a voler-ho encabar tot dintre un motlle rígid. En l'ordre polític havia predominat el grupet, i existien Sindicats de grups. I com a conseqüència de tot això, el perill de les personalitzacions antidemocràtiques i anti-obreres, la visió estreta d'allò que ha d'ésser la funció dels Sindicats. I en esdevenir aquests Sindicats nuclis restringits, gairebé esquelètics, com han estat durant molt temps, vegetaven en la impotència i en el buit davant d'una multitud que es veia incompresa i sota l'amenaça d'un domini repelent.

Els obstacles tradicionals de la U. G. T.

Avui, però, dintre la U. G. T., existeix, existim, un nucli de militants que sabrem superar les imperfeccions que aquella pugui tenir, inevitable en tota obra d'homes. Sabrem fer honor a les masses que s'hi han abocat malgrat

tot. I això serà possible afirmant el principi del dret de les assemblees deliberants a disposar dels destins de l'organització, per damunt de les reminiscències oligàrquiques.

I creiem que la U. G. T. pot acabar amb aquest eixam de Sindicats que, com passava amb la hidra de Lerna, neixen de la decapitació de la C. N. T. Situades les lluites sindicals en el nostre ambient i el nostre moment històric, tot allò que hom creï no pot ésser el producte d'una doctrina esbravada com és l'anarquisme. Al contrari, entre nosaltres, passi el que passi en el camp internacional, el Socialisme té vitalitat per a fecundar una acció sindical independent. Perquè el Socialisme, amb defectes i tot, és l'única cosa que hi ha en peu en el moviment obrer.

La unitat sindical de fet.

Nosaltres veiem les perspectives de la U. G. T. sota un aspecte tan ufanós i magnífic, que voldríem que tothom se'n donés compte, per tal que res no pogués entelar-la. I de la mateixa manera que ens esforcem a convèncer els de fora per dir-los que fan una feina equivocada, voldríem que els de dins procuréssin evitar els errors.

En el moviment obrer hi ha dos factors que són els que determinen la vida de les organitzacions. La possessió d'una base doctrinal ferma, i les iniciatives pràctiques i dinàmiques que encarnen l'ambient i les propietats històriques i psicològiques de la massa. Aquests dos factors poden, de fet, no coincidir en un moviment. Fou el cas de la C. N. T. I per aquesta situació, de fet vàrem trobar-nos que va haver-hi un moment a Catalunya en què pràcticament existia la unitat sindical entorn de la C. N. T. Si la doctrina hagués respost, la C. N. T. hauria pogut ésser el que avui pot esdevenir la U. G. T.

Observem el fenomen que s'està produint a Catalunya, que està a l'abast de tothom que sàpiga desprendre's de la fullaraca dels fets accidentals i de les situacions transitòries: existeix un corrent

de classe que porta les coses que, de fet, la unitat sindical, en allò que té de relatiu tota organització, es realitzi entorn de la U. G. T., després d'haver-s'hi realitzat com a mètodes aplicats per totes les forces sindicals que s'han emancipat de la tutela anarquista.

I hem de dir als nostres companys que aquest moviment de la massa només continuarà amb una condició: que la massa es vegi compresa i tractada segons les normes de la bona democràcia. En la bona doctrina de classe, tots els obrers són iguals. Ningú, pel fet d'ésser el primer arribat, no té privilegis superiors als altres companys seus. Car els privilegis condueixen sempre a l'oligarquia i a l'arribisme.

Obra d'atracció i realitzacions

Malgrat que el moviment de classe a la península es desenvolupi d'acord amb les nostres condicions històriques i amb l'estat d'evolució mental del proletariat, hom en els nuclis dirigents observa la repercussió dels esdeveniments internacionals en llur fase actual de crisi. Es cert que, respecte a mètodes de lluita i a iniciatives creadores, que és funció sempre de dirigents, potser ens trobem davant d'instruments una mica gastats.

I en els horitzons que nosaltres creiem descobrir per a la U. G. T., una cosa que, al nostre entendre, podria ésser decisiva per a consolidar-la com a força única, seria el grau d'elasticitat, de varietat i d'amplitud que sabés donar als seus Sindicats, per tal d'abraçar i atreure les masses que difícilment poden trobar-se bé dintre organitzacions de tipus primitiu i amb un sistema de representació excessivament restringit.

¿No ha pensat hom, deixant de banda tota gelosia sindical, que els delegats de taller, els Comités de fàbrica i les Comissions de barriada poden tenir una funció molt més important que la que hom els concedeix actualment?

I, per altra banda, ¿és que hom ha fet res per plantejar, recolzant-se, des del punt de vista obrer, en una preponderància política i social d'ambient, els problemes fonamentals de la classe obrera, que no són salaris i hores de treball, sinó estabilitat, seguretat i responsabilitat en la marxa del treball? En una paraula: assegurances, pensions i control, dintre la disciplina i la limitació de responsabilitats.

Vegem, doncs, si podem fer de manera que en l'atmosfera de les lluites de la U. G. T. hi hagi prou elevació moral i prou amplitud de visió; prou bona fe, en una paraula, perquè quelcom de la tasca tan enorme que pot ésser portada a terme en benefici del proletariat es presenti com a probable i efectiva.

RAMON JOVE BRUFAU

Salutació als delegats al Congrés

Companys delegats: JUSTICIA SOCIAL, portantveu dels obrers que a Catalunya treballen per l'emancipació del proletariat peninsular i internacional, agrupats en llur partit polític "Unió Socialista de Catalunya", solidari aquest del pensament i de l'acció del socialisme únic que representa a Espanya el Partit Socialista Obrer espanyol, vol adreçar-vos unes paraules de beninguda i d'encoratjament, i dir-vos que està al vostre costat d'una manera absoluta, amb un respecte total a les resolucions que pendreu en benefici i en interès de la classe treballadora.

Les circumstàncies en què es reuneix aquest Congrés són, pel que fa a l'acció que la U. G. T. ha de desplegar en altres indrets de la península, particularment difícils. El govern d'a-

venturers que governa contra Espanya, es dedica a la persecució sistemàtica de les forces de la U. G. T., empresona els seus militants, destitueix les representacions populars que pugui tenir, clausura les nostres Cases del Poble i, en fi, porta a terme una política feroç de protecció al capitalisme més reaccionari i criminal.

Des d'aquest petit oasi que és Catalunya us hem de dir, però: Ja veieu que, per la coincidència d'unes condicions d'ambient popular i de solidaritat d'esquerra que pot anar fins als més grans atreviments revolucionaris, Catalunya ofereix un acolliment cordial a l'acció i a les reivindicacions obreres. En el moment en què la U. G. T. es veu provocada per la reacció; en què tot un govern com és el que presideix Lerroux, es posa al servei

d'una empresa pertorbadora i feixista com A B C, el govern de la Generalitat, en el qual participa un socialista, manté íntegrament uns principis i un respecte dels drets socials que, avui, són l'única esperança del proletariat peninsular.

Nosaltres us diem: passi el que passi a Espanya, aneu endavant que el proletariat de Catalunya estarà al costat vostre. I quan la U. G. T. no pogués viure a Espanya, a Catalunya trobarà les portes obertes per a garantir-li la independència i l'existència. Catalunya és, avui, per a Espanya, ço que és Rússia per al món: una reserva per a ésser llançada en la lluita comuna.

Delegats al Congrés de la U. G. T. de Catalunya, que l'encert presideixi les vostres resolucions i que el companyerisme presideixi els vostres debats.

Catalunya i el Partit Socialista Obrer Espanyol

Vaig comprometre'm amb uns quants correligionaris, antics com jo, a tractar públicament (contra el meu costum) l'assumpte que més intriga un gran sector d'opinió pública, tant a aquells que veuen amb disgust els nostres avenços com, i més encara, els nostres simpatitzants, això és, tots aquells que saben veure en el nostre Partit els postulats d'una humanitat que fos digna d'ella mateixa i que, per culpa d'aquestes divisions, deixa d'avançar el Socialisme a Catalunya, la qual cosa que es fa necessària en els moments tan propicis i precisos en què vivim.

Els antics companys a què abans m'he referit varen veure amb gust, com jo mateix, l'article del company A. Puigvert, de Mataró, publicat en «El Socialista» de 13 d'octubre de 1933, tractant de *La unificació socialista en Catalunya*.

En aquest primer article, i seguint les idees assenyalades pel company Puigvert, em proposo demostrar allò que hi ha d'impolític en l'ofensiva contra els socialistes catalans o, en termes més propis, contra l'arrelament del Socialisme a Catalunya.

La minoria socialista a les Constitucions, creient interpretar degudament la ideologia del Partit i respectant les maneres d'ésser i costums, això és, les psicologies regionals, i d'acord amb l'organització general, és er un puntal ferm i determinant de l'aprovació de l'Estatut de l'Autonomia de Catalunya.

El gest del P. S. O. E. fou vist amb gran simpatia per Catalunya en general, i va correspondre a la mentalitat de tots aquells, més o menys disposats a aquesta reforma política, que de sempre sentien recels pel centralisme.

En desacord amb aquest gest del Partit, no podia faltar als seus enemics la nota d'espanyolisme, que resultava estrident en aquells moments, de la Juventut Socialista, de Barcelona, a favor de la *lingua oficial única*. Això, en mig d'un poble que acabava de conquerir el dret d'administrar-se i regir-se en bona part de coses, com creu la majoria dels homes d'aquest poble, constituïa, amb tota evidència, una provocació. I així un dia, un altre i altres.

Anem a veure. Recapitem. Caldria tornar enrera, per a situar-me millor.

Quar a l'Agrupació Socialista de Barcelona va prendre cos en alguns correligionaris la idea d'organitzar un grup, agrupació o ateneu català o catalanista, que a la fi va ésser la U. S. C., vaig oposar-m'hi, perquè creia equivocats els companys que, de bona fe, suposaven poder sembrar la llavor de les nostres idees en terrenys nacionalistes.

Vaig equivocar-me. No coneixia prou la psicologia dels meus conciutadans, ni tenia prou en compte els descuits d'actuació dels nostres (que molts anys enrera jo havia assenyalat i fuetjat algun cop) per la relació amb anarquistes o sindicats

listes i republicans. Més tard, hem pogut recollir el fruit resultant dels treballs d'aquells que crèiem equivocats: Quatre diputats al Parlament Nacional. Altres tants al de Catalunya. Tres regidors a l'Ajuntament de Barcelona, a més dels d'altres Ajuntaments; una influència cada dia més gran dins l'obrisme de Catalunya i una resolució de protecció contra certs reaccionarismes. Tot això amb un esdevenidor que cal, sols, saber tractar-lo.

Els correligionaris de l'antiga i dissolta «Federación Socialista Catalana», no sols no ens trobem menyspreats dins la U. S. C., sinó que som requerits per la nostra experiència de doctrinaris i de lluitadors, això és: som vistos amb gust i satisfacció (sense petulància), segons totes les proves que tenim.

Condicionar aquesta força en marxa, maniobrar per voler deturar-la, tot amb el fi d'aconseguir l'hegemonia de tota la massa, més que absurd, és suïcida; contrariar una regió amb autos sense contingut socialista, que pel sol fet d'ésser un sentiment anti-regional creen un altre sentiment nacionalista (el que se li oposa), és, o resulta ésser, contrari al nostre ideal internacionalista. És impolític, a més.

Tots els tòpics, ara, prop del pretextat *col·laboracionisme* de la U. S. C. o de la necessitat del Front o *Aliança Obrera*, no són més que subterfugis per a mal·lissimular una enemiga: uns, més o menys apolític encara, això és: poc socialistes; altres, els del B. O. C., malparlant sempre del que no sigui seu, i, per tant, enemics de la preponderància, cada dia més creixent, de la U. G. T. i de la U. S. C., i que aprofiten la dissidència socialista per combatre l'organització més nombrosa i situar-se. Els altres, els del P. S. O. E., que podien fer un bon servei a la causa que diuen defensar, no sabent com oposar-se a l'avenç de la U. G. T., que ha d'enderrocant tots els personalismes que han fet viure el Partit a Catalunya, fins fa poc, una vida migrada, aixecant bandera anti-regional que encobria els veritables desingis d'afany d'hegemonia.

La guerra contra els sentiments regionals de Catalunya, és produïda almenys des de l'època de Felip V, qui féu una persecució implacable, continuada després per tots, fins als més humils funcionaris castellans i d'altres regions, els quals, tractant despectivament els catalans, els enardien el patriotisme.

Si aquesta és la veritat de Catalunya, no han de contribuir-hi mai, equivocats o no, els socialistes, i menys si aquests saben sentir la responsabilitat de dirigents; i molt menys si aquests són de l'Executiu del C. N., que de cap manera no ha d'oblidar les perspectives polítiques i la manera d'encarrilar-les, desembrçant-se de particularismes, fallàcies i prejudicis.

A. RENART

Notes d'un viatge

Tenim ben anotades les coaccions que emprà la nostra burgesia en les eleccions passades, junt amb l'actuació tòrbola d'un dirigent de la S. O. C., que amb els seus «consells» féu possible el triomf de les dretes de Juneda. Avui solament ens limitarem a protestar de l'actuació, també tòrbola, de l'alcalde, perquè aquest senyor, excomandant de la Dictadura, no s'ha donat compte que tots els junedencs reduïen la seva actuació monàrquica al nostre Ajuntament. No cal dir com la nostra protesta més enèrgica arribarà fins a la Conselleria de Governació, car no podem consentir que hom emprí procediments cacliquistes en cap Ajuntament de Catalunya autònoma. El nostre recent viatge a Juneda ens ha donat la «trista» raó de les temences que tenim davant l'actuació de l'ex-delegat governatiu, com alcalde del nostre poble. Però us hem de dir, senyor alcalde, que ni amb el favoritisme d'augmentar salaris als funcionaris adictes al «Poment» ni amb la coacció constant als nostres pagesos, fareu que aquella multitud que aclamava el nostre company Comorera, en la visita del 25 de març, s'ajupí davant les vostres amenaces. Si vós fóssiu parit en aquest poble, sabríeu que a cap dels seus homes, que tener un sentit clar de llur missió a accomplir, no els fan por les cuetades saprianistes, ni l'entrada de cavall sicilià dels qui volen atxl els junedencs, que no pensem com les «cuetes» dels Marconets, Saprianets i Bosquets.

J. B.

CINEMA

ESCLAUS DE LA TERRA (*The Cabin of the Cotton*), de Michael Curtiz.

No insistirem ara sobre la satisfacció que sentim en contemplar el bell panorama que oferix el cinema americà identificant-se amb les lluites socials i els problemes humans encoberts durant anys i panys. El cinema del país del dòlar, no ho dubteu pas, acaba d'inaugurar una nova era artística que s'està cristallitzant en un bon nombre d'obres vigoroses i sòlides de les quals «Sóc un fugitiu», «Entrada d'Empleats», «20.000 anys a Sing-Sing» i ara «Esclaus de la Terra» en són un eloqüent espécimen.

Aquest nou film de la Warner Bros, ens mostra cruaument i serenament l'explotació bàrbara i tirànica de què els terratinens de les plantacions cotoneres dels EE. UU. exercitzen damunt els obrers manuals, sotmesos perpetuament al jou ignominios dels manats del cotó, que a l'ombra de les lleis incívils practiquen les més baixes i vilis de les manipulacions, que no són més que un sedant als seus deliris de superioritat i tirania. És un tema emotiu, digníssim, que Curtiz fa sentir amb aquella emoció tan personal i espontània de totes les seves obres.

En resum, és una obra d'una bellesa difícil de superar, una obra mestra en el seu melodios conjunt que no elimina la formidable vàlua de cada un dels seus components.

JOSEP M. CODÓ

ESTAMPES INTERNACIONALS

Mussolini, Hitler, Dollfuss... ara Oswald Mosley... més tarde... qui sap... No hem pas de fer-nos il·lusions, car la culpa és nostra. No ens entenem ni ens hem pogut entendre mai. Personalismes, penyes, grupets, Sindicats, més Sindicats i altres variats matisos socials, però, a la fi, la classe proletària, tan distanciada entre ella, com junta i compenetrada ha estat sempre la classe capitalista. Però, per sort nostra, aquesta última està ja a les acaballes del seu regnat. El feixisme és una prova que la classe burgesa necessita una nova modalitat que en el fons no és res més que la lluita cruenta i sistemàtica contra la classe que, de mica en mica, a desgrat de tot, va donant-se compte del que representa en la lluita social. Aquesta nova modalitat del feixisme és el que ens portarà la victòria i la que resoldrà més aviat la lluita que tant desitgem nosaltres; perquè les forces vives del feixisme no són més que el gran exèrcit de desvagats que hi ha arreu, i serà més forta la força feixista com més nombrosos siguin els parats forçosos del país. Doncs bé, el dia que per un etzar o una causa diversa, aquestes forces no podran comptar amb l'ajut econòmic del govern feixista, aleshores serà quan el feixisme serà absorbit per forces creades per ell mateix i portades per viaranys que solament la misèria ha pogut conduir.

Anglaterra és país abonat per a la implantació del feixisme, degut al gran nombre de desvagats amb què compta aquell país. Per sort d'ells mateixos, aquell país compta amb un formidable Partit Socialista, el Labour Party, que representa una força sarr-rc que hauran de combatre els senyors Mosley, Morris, etc. Però l'essència en aquest partit treballista, produïda pels senyors Mac-Donald i Snowden, dona lloc a una desorientació en el cens del partit i és aprofitada per aquells elements que desgraciadament ja sabem on van.

El partit feixista anglès tindrà, com l'austriac, moltes simpaties per Roma, però no vol enemistar-se amb les forces feixistes alemanyes. No són partidaris de la col·laboració amb els altres països, niix que asseguruen tancar-se dintre llurs illes i fer Pomi a les mares internacionals. Són partidaris del desarmament, però «ils diuen ésser els últims a desarmar-se i referent a l'acció volen igualar-se a la nació més ben organitzada en aquesta matèria, són, a més, anti-bellós, però...

El campió per a combatre aquestes forces, és el que «omenja la dictadura del proletariat: Stafort Cripps. És un home molt enèrgic i no ser la seva energia, una mica confusa, afuda, sense saber-ho, que la baralla sigui més favorable al partit burges. Però, decididament, on trobaran els feixistes una barrera inextinguible i en els proletaris tindran l'esperança màxima, és en el Partit Treballista i en les diverses organitzacions internes: Trade-Unions, Partit Obrer Independent, etc.

La crida a tots els obrers mundials s'ha manifestat diverses vegades, i el «treballadors de tot el món, uniu-vos» és el crit que tot proletari ha de meditar i principalment aquí, a Catalunya, és on més fermament nosaltres hem de lluitar, i lluitar fins arribar a la tan desitjada unió de tots per anar a la victòria final... a la tan desitjada societat nova, que ha d'ésser orgull de tots nosaltres.

R. MILLAS

Treball!!!

Entre totes les nostres preocupacions de propaganda socialista, la primera la més important ha d'ésser, ara, la publicació d'un òrgan diari portantveu de la «Unió Socialista de Catalunya».

«Treball», ha de sortir com més aviat millor. Cal activar la subscripció de Bons emesos, per tal de tenir la base econòmica necessària.

El dia primer de maig sortirà el primer número de «Treball». Serà un número de propaganda i d'exposició de l'organització nostra.

Recordem a les nostres Seccions i Agrupacions la circular del Comitè Executiu del 24 de febrer demanant dades i fotografies per al primer número de «Treball».

Trametem ràpidament les demandes d'exemplars del primer número de «Treball».

La U. S. C. pot admetre, com tots els partits obrers, enteses i acords amb qualsevol partit de classe. Allò que no pot admetre són pactes i aliances contra la classe obrera. Contra aquest perill defensarem sempre el principi de la unificació de totes les forces obreres.

Maripi,
Maripi, Maripi
Es el calçat
preterit

Visió socialista sobre la propietat de la terra

Compère Morel és un dels militants de més preparació del Socialisme francès. L'òrgan oficial del Partit, «Le Populaire», s'ha desenvolupat triomfalment sota la seva encertada administració; els mitjans de propaganda emprats per tal de fer-ne un gran diari que pugui competir amb el que se'n diu la gran premsa d'informació — els diaris d'empresa... burgesa — han estat una obra mestra i han donat resultats magnífics. Jo em trobava a França mentre que aquesta obra de difusió del diari socialista es portava a cap, i em sorprenia el talent directiu d'aquella tasca.

Recordo, per altra part, les intervencions brillants de Compère Morel al Congrés Nacional de París de 1930. Amb veu clara, d'un timbre simpàtic, exposava fets i defensava arguments que arribaven amb força convincent a la consciència dels delegats. Compère Morel és un home documentat i un gran polemista.

Doncs bé; aquest destacat militant de la S. F. I. O. (Secció Francesa Internacional Obrera), és un dels socialistes de primer rengle que ha estudiat més a fons el problema de la terra i que ha proposat solucions més encertades i ben acollides en el Partit. Ha escrit interessants fullets de propaganda que són força llegits en els medis rurals, i ha estat repòrter en els Congrésos socialistes on ha estat tractat aquest problema, la resolució encertada del qual és indispensable per tal d'incorporar les masses pageses al nostre moviment polític.

El 27.è Congrés Nacional del Partit Socialista de França, o sigui la S. F. I. O., celebrat a Borcaeus l'estiu del 1930, aprovà per unanimitat el report de Compère Morel, la traducció íntegra del qual donem a continuació.

«Si el Socialisme triomfant és el sol mitjà de posar fi a les crisis periòdiques que sofreix el món pages, de millorar la producció agrícola, de donar als homes de la terra el mitjà de retirar de llur treball un benefici just i normal, de permetre a França ocupar el lloc que li correspon sota el punt de vista agrícola, tenint en compte el seu clima, la seva flora i la fertilitat del seu sòl, nosaltres creiem, amb tot, que l'obra de renovació agrícola és susceptible, des d'avui, d'ésser empresa per mitjà d'una sèrie de reformes agràries pregones, l'aplicació de les quals tindrà immediates i favorables repercussions en el conjunt del país.

»Invalidant tots els atacs interes-

sats, dels quals les nostres doctrines són objecte, el nostre programa demostraria que nosaltres no pensem pas que pot traspassar-se d'un salt, ni abolir per decret les fases de l'evolució de la propietat rural.

«Si es diu als propietaris agrícoles, als parcors petits i mitjans o masovers, que el Partit Socialista vol donar-los la possibilitat en el futur de conrear la terra de les grans propietats que estan a mans de propietaris ociosos, sota la forma col·lectiva, cooperativa, comunal, sindical, social o familiar, se'ls diu per altra part que el Socialisme s'esforçarà també en el present, per fer-los beneficiar de totes les lleis socials i obreres i per permetre'ls d'arribar a ésser propietaris.

«No solament el Socialisme victoriós considerarà com un deure imperiós el mantenir en possessió de llurs béns, els petits i grans propietaris que conreen els mateixos llurs propietats, o que, si empren jornalers, proveeixen ells amb llurs famílies la més gran quantitat de treball en el conreu; no solament això, sinó que encara, d'acord amb una tradició a la qual el Socialisme no ha fallat mai, hom els protegirà contra un Estat el fisc del qual esdevé cada vegada més exigent i la política d'armaments del qual va fent-se de dia en dia més perillosa.

«Curós per altra part d'alliberar-los del domini d'un capitalisme, la potència d'exacció del qual no té precedents a la Història, el nostre programa els donarà les possibilitats d'associar llurs esforços per tal de desenvolupar els Sindicats, les Cooperatives i les Mutualitats agrícoles ja existents, o de crear-ne de noves; al començament per a la compra d'abonaments de llavors, de màquines, etc., després, per la venda de productes agrícoles, i finalment per a la producció, la pràctica de la qual els permetrà entrenar-se en l'ús dels nous instruments tècnics destinats a l'explotació racionalitzada i metòdica de llurs terres i arribar, per fi, a formes superiors de la propietat.

»Esforsant-se a modificar profundament les lleis que en l'agricultura regixen els homes i les coses i fent els més grans esforços per tal d'organitzar les explotacions rurals d'acord amb la ciència agronòmica moderna, el nostre Partit provarà que, lluny d'ésser contrari als pagesos o indiferent a llur esdevenidor, vol, al contrari, realitzar el Socialisme amb ells i per a ells.»

JOSEP COLL OREIXELL

Unió Socialista de Catalunya

A LES SECCIONS

Companys: Us recordem que des del primer de gener passat, segons la modificació d'Estatuts acordada en el Congrés de fusió, ha estat canviada la forma de tributació de les Seccions, per supressió del segell confederal. La tributació és, per a l'any corrent, de dues pessetes per afiliat, les quals heu de satisfer a la bestreta si bé, per tal de donar-vos facilitats, podeu fer el pagament de la meitat a raó d'una pesseta per afiliat corresponent al primer semestre de l'any.

Us preguem, doncs, que a la major brevetat possible feu l'ingrés d'aquest primer semestre. Hem de prevenir-vos que, obeit les disposicions estatutàries, no podríem acceptar la vostra representació al proper Congrés si no esteu al corrent de pagament.

Vostres i del Socialisme.
Pel Comitè Executiu
El Trosorer,
F. Palomas
Barcelona, març del 1934.

A Mataró ha tingut lloc la constitució d'un comitè de següents companys:

President, Artur Puigvert.
Vicepresident, Jaume Comes.
Secretari general, Nicolau Trià.
Secretari d'actes, Carles Calls.
Trosorer, Josep Palomer.
Comptador, Francesc Travé.
Vocal, Daniel Barberà.
Aquesta Comarca compta amb onze Seccions.

El diumenge, al matí, com a homenatge al que fou afiliat i mestre Rafael Campalà i junt amb comissions de Mataró, Badalona, Gràcia, Sans i altres, llurs respectives senyeres, anaren al cementiri a retribuir d'agraïment envers la seva obra.

La companya Seipel de Campalans, junt amb els seus fillsets, dipositaren sobre la tomba on reposa el seu espòs i pare, els pomells de flors que portaven les companyes Almacelles, Barjau i altres, en nom de la Unió Socialista de Catalunya.

Un parlament del company Montlleó clogué l'acte.

La Secció del Clot posa a coneixement de tots els companys i simpatitzants del Partit, que el seu estatge social ha estat traslladat al carer València, 573, baixos, la inauguració del qual

serà celebrada en data molt propera amb un gran miting d'afirmació socialista, com també un extens programa de conferències, cursats i classes que oportunament notificarem.

Tots els socis d'aquesta Secció són convocats a l'Assemblea general extraordinària que tindrà lloc el proper divendres, dia 20 del corrent, a dos quarts de deu del vespre, per tractar del següent:

ORDRE DEL DIA

- 1.—Lectura de l'acta anterior.
- 2.—Notificació del canvi d'estatge.
- 3.—Nomenament de Delegats al III Congrés General Ordinari.
- 4.—Proposicions.

La Secció de Gràcia convida tots els afiliats de la U. S. C. i de la U. G. T. per al diumenge, dia 22, a visitar l'Institut Ravellat Pla del Guinardó.

Lloc de reunió: A les deu del matí, estatge de la Secció, Montmayor, 24.

Dijous vinent, dia 19 d'abril, a les deu del vespre, el company Lluís Ardiaca donarà a la Cooperativa «La Lleialtat», Montseny, 81, Gràcia, una conferència pública sobre «Les noves tendències de la Cooperació de Consum».

Per al proper dia 22 d'aquest mes hom farà una excursió familiar a la Font de la Budellera, organitzada per la Secció Infantil.

Sortida: a les set del matí a la Plaça de Catalunya, escalles dels ferrocarrils de Catalunya. Preussupost: 0'60 pessetes.

El milió d'espanyols que, segons Gannet, havien d'ésser llançats als porcs enen ferroxistes.

Juventut Socialista

El dia 19, a les deu de la vetlla, tindrà lloc l'assemblea extraordinària per discutir l'ordre del dia següent:

Actuació i reorganització del Comitè.

Proposicions per al Congrés de la U. S. C.

Nomenaments de delegats per al Congrés.

Nomenament de la ponència organitzadora de la Federació Catalana.

Proposicions, precs i preguntes.

Joventut Socialista de Catalunya

Els perills d'una guerra L'orientació del nostre Partit D e m o c r à c i a

Ha estat considerat com un factor importantíssim en la gestació de la revolució russa, el fet d'haver passat per les calamitats d'una guerra.

En efecte; és molt probable que de no haver travessat un llarg període de fam i de no haver tingut ocasió d'entrar en possessió de les armes, el poble rus no hauria sortit triomfant en les seves ànsies revolucionàries. Sembla evident, i de fet ho és, que si el capitalisme rus i, amb ell, el tzarisme imperialista, haguessin evitat d'entrar en la conflagració mundial, s'haurien estalviat l'armament del poble i haurien aconseguit la revolució per un llarg període de temps. El capitalisme i l'autocràcia, armats fins a les dents, triomfaran sempre del poble inerme.

Per això no ens extranya que hi hagi avui, al camp proletari, grans zones on és considerada la guerra com un fet que cal provocar a benefici de la lluita plantejada pels treballadors enfront el capitalisme.

Discrepem en absolut d'aquesta teoria. I no és pas que neguem importància a la repetició dels fets històrics. Creiem que la història es repeteix. En allò que ja no creiem tant, és en l'exactitud, l'automatisme, la matemàticitat — podríem dir — d'aquestes repeticions. I en el cas concret que desperta avui la nostra atenció, la teoria esmentada quedaria, al nostre entendre, malparada. No en va, han passat vint anys. No en va, els procediments bèl·lics han sofert una enorme evolució. No en va, es planteja la lluita sota un angle distint. L'aprofitament, al màxim, de l'aviació, l'adaptació de la química i la bacteriologia, l'elevació fins al màxim rendiment destructiu de les velles màquines de guerra i la descoberta constant de nous procediments d'eliminació, ens ho fan creure així. Segons la nostra visió dels moderns conflictes armats, i no cal dir ja dels futurs, la base de la lluita es concentraria a les fàbriques i als laboratoris d'experimentació. La guerra moderna no requerirà l'entrada en acció de grans masses populars, sinó que es realitzarà amb exercits especialitzats, la màxima eficàcia dels quals raurà en l'aeronàutica.

D'aquesta manera, gràcies a l'existència d'un exèrcit mercenari, l'imperialisme evita de caure en el perill de l'armament del proletariat. I aquest no complirà altra missió, sota la fèrrida vigilància policíaca — ajudada per les orga-

nitzacions nacionalistes — que la de treballar afanosament en el subministrament i equipament dels cossos d'exèrcit. Al mateix temps, en l'estudi dels fets històrics, observem com les guerres cada vegada tenen menys durada. L'escurçament dels conflictes armats es troba en raó inversa de llur eficàcia destructiva. A menys durada, més malvestats. La brevetat del conflicte impediria, potser, d'arribar a la maduresa de l'esperit revolucionari de les masses proletàries. Per altra banda, l'esperit insurreccional del proletariat dels pobles vencedors s'esmortuaria ràpidament davant els petits o grans avantatges que el repartiment del botí ocasionaria; i el dels pobles vençuts o bé deixaria pas a l'odi i a l'afany de venjança nacional o bé, en cas d'alçar-se, seria ràpidament aixafat pels vencedors. Acabada la lluita armada i realitzat ja el nou repartiment econòmic del món entre els pobles triomfants, la immensa obra de reconstrucció mundial, amb els seus immediats beneficis, allunyaria dels treballadors l'afany de lluita.

Es per això que considerem errònia la posició dels que creuen necessari provocar un conflicte armat. Es necessari que les joventuts esmercin llurs millors energies a combatre implacablement totes les escames contra la pau. És indispensable que les joventuts aixequin un clam vigorós contra les possibilitats de guerra.

INGAGI

L'honra encara...

Una minyona de servei ha tingut un fill, i, covarda, o acovardida davant l'escàndol que es produiria, ha mort el seu infant. I ho ha fet a proporció de la cridoria imbècil de porteres i beates davant d'un cas tan perdut. Deslliura, i, sense encomanar-se a ningú, va tallar el cap al nadó.

Això és encara possible, perquè en aquest país de catòlics hipòcrites, on tothom empaïta les minyones que pot i on ningú no tindria la valor suficient de proclamarse germà o pare de la noia «pecadora», resulta que per una educació torçada i renyida amb la higiene a les noies els imposen encara la idea que tenen l'honra a l'entre-cuix.

Als països del Nord — no parlem ja de Rússia —, que tenen força més contacte amb l'aigua que el nostre, que una dona es lliuri als braços d'un home no té ni la importància d'una gacetilla vulgar.

Es per això que no es donen casos tan estúpids com el que comentem.

Per no acabar amb una vida de vici pendri el 14 d'abril Espanya perilla de caure en una guerra civil més cruenta que les del segle XIX.

Es el tribut que pagarem a la badada històrica de no haver executat Alfonso XIII ara fa tres anys.

AVIS IMPORTANT

Les Joventuts Socialistes catalanes s'adhereixen fervorosament a la iniciativa de les Joventuts de l'Esquerra Republicana, de manifestar-se el dia 22 del corrent contra el feixisme del canallesc Gil Robles. Per tant, doncs, aquest dia, totes les poblacions catalanes han de veure les banderes roges flamejant al vent. Tothom al seu lloc! A complir amb el deure!

Comitè Executiu de la Joventut Socialista de Catalunya

A la majoria dels països civilitzats, els partits socialistes representen la part important dels nuclis proletaris i en el conjunt dels partits polítics de cada nació, hi juguen també un paper preponderant. L'anarquisme, pel contrari, sembla estar ja en vies d'extinció, però malgrat això, en algun país com Espanya, conserva encara una innegable vitalitat.

Catalunya és un dels pobles ibèrics on el predomini anarquista en les esferes proletàries, és més palès i en conseqüència, el socialisme hi té poca pujança. La U. S. C. que ha d'ésser la representació més genuïna del socialisme català, malgrat haver augmentat darrerament els seus efectius, és encara — hi ha que confesaran — un partit sense transcendència dins la política de la nostra terra.

Una de les primordials aspiracions de tot partit socialista, que no perd la virtualitat baix cap situació i que tant si estem abocats a una revolució com si hem de limitar-nos a una actuació pacífica i legal, la U. S. C. no deu prescindir-ne; és la d'aplegar en els seus quadros a la majoria dels treballadors residents a Catalunya, assumint la direcció del nostre moviment social, car sense contar amb una massa compacte d'afiliats, no és possible fer tasca eficient en cap aspecte.

Hi ha que convenir en què no és empresa fàcil la de sostreure a la influència faïsta un gran nombre d'obriers i infundir en molts altres, que encara segueixen les insipiscències de la gran i petita burgesia, una consciència de classe i un esperit de lluita; gairebé sembla impossible d'assolir, però no per això hem de renunciar-hi, ans bé, les dificultats ens han d'esperonar per a posar en joc tots els nostres entusiasmes i energies: la victòria serà més sonada, quan més grans siguin els obstacles vençuts.

Ara bé, tenim el convenciment de què a aquesta meta que ens assignem, no podríem arribar-hi mal, si perseveréssim en els mateixos derroters que fins ara venim mseguint. S'imposa la total rectificació del rumb i una de les primeres mesures a prendre, hauria d'ésser la d'emancipar-nos de tuteles i de concommitàncies amb els partits no proletaris; les col·laboracions circumstancials amb elements d'esquerra potser no han d'ésser prescrites en absolut, però únicament s'hi recurrirà en casos d'extrema necessitat.

No ignorem que ara les vagues legals són tractades pel Govern de la Generalitat amb mètodes de comprensió; que el sudit Govern és francament antifeixista; que el parlament català legisla en sentit esquerrista, etc. Per combatre el feixisme, estarem sempre al costat del Govern i de tothom que sigui enemic d'aquell, però això no implica tenir un representant al Govern, sinó que es pot fer des de fora.

En realitat, el partit que dona la tònica a la política de Catalunya, és el que té més potencialitat o sigui l'Esquerra, i aquesta, no fa altre cosa que portar a la pràctica el seu programa un xic disminuït. Els socialistes res podem exigir, quan no tenim una força que pugui valorar-nos; per tant, les aventatges de la col·laboració a que tant sovint s'alludeix, per bé que d'una manera vaga, són nulles, no produeixen la menor influència damunt les vicissituds de la vida política i social.

EUGENI PONS

Decència

La setmana passada, «El Socialista» denunciava que a les sessions del Parlament de la República no hi assistien més enllà d'una dotzena de diputats radicals.

Tampoc no hi assisteixen a penes els ministres.

Amb tot, no tingueu por que s'oblidin d'anar a cobrar les mil pesetes mensuals. Heus ací, doncs, una de les moltes mostres de com es prenen el país i els seus interessos els diputats de la lerrouxada. Com que els diputats radicals són cent-dos, són divuit o vint mil duros cada mes que cobren indegudament i, per tant, que roben al país.

Als diputats lerrouxistes hom no els podrà pas dir «minoria de ciment armat» com hom volia anomenar despectivament la minoria socialista de les Constituents perquè assistia en massa a les sessions de Corts, la qual cosa, per altra banda, fa encara ara, perquè els seus diputats tenen més noció de la decència que la colla de «ganes» que capitaneja el senyor Lerroux.

Hom ha dit, i amb encert, que els temps actuals no són per a divagacions teòriques, sinó més bé temps d'acció; però això comporta una comprensió clara d'allò que entenem per acció, car no hi ha dubte que per a molts serà acció fer exercicis gimnàstics; però també hem de tenir present que la gimnàstica mental és necessària deixant per a millor ocasió la divagació, i concretar-nos a l'exposició de les qüestions d'ordenació en tot allò que fa referència a l'Economia, a la Cultura, i a la Política.

En aquesta última activitat, que per certes relacions de tots conegudes engloba les anteriors, veiem nous que serveixen a panacees. Són com aquells mots escurçats que pronuncia el merge als famulars del marai per a dissimular el seu desconeixement de les causes de les dolors del pacient. Entre aquests mots podem comptar un sens fi de paraules que consueixen el lèxic dels rabadans de pobles.

Entre les accepcions lexicogràfiques del mot Democràcia, podem anoure la de panacea en nous casos. Però en el seu valor absolut, etimològic, significa, i per tant resumeix, tota una concepció de l'Estat. És un mot que, per molt que hom hagi escrit sobre la seva significació, pocs són els que han sabut donar-li una significació total, ampla, i a la vegada exacta i precisa. La causa de l'esperit antidemocràtic que aduc entre els entusiastes defensors del poble va obrint-se camí en el present, podem basar-la en el significat erroni que hom té del concepte Democràcia.

Si volem evitar un cataclisme, si verament sentim necessitat d'edificar una societat nova, hem de fixar per endavant les normes sobre les quals descansarà en el futur el govern (llegit administració) de les generacions humanes. I ens sentim obligats a dir que si no és amb vistes a una pràctica autènticament democràtica aquesta nova estructura serà més endarrerida que la present, i tot moviment revolucionari tindrà un sentit retrògrad, sigui el que sigui el nom que li posem com a segell distintiu.

Això ens obliga a fixar la nostra concepció de la Democràcia. Perquè fins ara, en el període republicà burges en què vivim, respirem un ambient més aviat pseudo-democràtic que no pas semi-democràtic o si voleu — per atreure's a l'actual nomenclatura — de

democràcia (?) burgesa. Nosaltres cerquem una democràcia a seques, és a dir, si es pot adjectivar aquest nom tan pur, una democràcia íntegral. Per Democràcia entenem l'exercici del Poder per part del poble. Però el poble necessita per a ésser tal, tenir un mínimum de cultura — i viure en una certa independència econòmica. Si li manquen la riquesa — conjunt d'elements econòmics que satisfan les necessitats animals més apremiants —, i la cultura — conjunt d'elements intel·lectuals indispensables per tenir una consciència dels seus drets i deures, no podem dir que hi hagi tal poble. Hi haurà un conglomerat humà inconscient de la seva personalitat i exempt de sobirania, i en aquest cas sols és possible un govern de la massa en forma teocràtica o, tot al més, un feudalisme més o menys adaptat a l'època.

En el present, veiem que la part més nombrosa dels ciutadans treballa i sofreix; viu en un neguit que pot conduir la societat a dos extrems oposats: a la vida o a la mort, a l'acció creadora o a l'acció destructora. Tot depèn de l'orientació que hom imprimeixi a l'expansió d'aquest anhel de superació del cos social, el qual no té, malauradament, consciència prou viva per a l'autodeterminació.

Sobriament hi ha una minoria que a pas de gegant va creixent — i al com li no permet la posibilitat d'adquisició — que pot, o millor dit, ha a enagar el cos social vers els camins de justícia i Llibertat: el Proletariat. Aquest, per poder orientar com cal els ciutadans que aspiren a una societat major, ha de fer-se càrrec del Poder (del Poder total i no pas d'una ombra de Poder que sols pot ridiculitzar-lo en no abastar els seus objectius per manca del ressort neuràgic del sistema capitalista: el poder econòmic) des d'on podrà organitzar la vida social de forma que en un termini al més curt possible, esdevingui una realitat la utopia de convertir cada ésser humà en un ciutadà lliure, freguts de justícia i capaç d'assenyalar dreturerament el camí que ha de seguir la governació dels béns comuns.

De l'ambient actual podem deduir que sols per mitjà de l'esforç del Proletariat, podem arribar a la Democràcia, a la creació d'un veritable poble que sàpiga administrar-se ell mateix.

C. MATAS I JOFRE

I si féssim igual? "Renovació" està de broma

L'òrgan de la lerrouxada diu:

«Un desplante de Gil Robles. — Gil Robles ha dit en una conferència política: «Vamos a llevar a la práctica nuestro programa para conquistar el Poder. ¿Cómo? Como sea. ¿Con la República? Con lo que sea.»

Un poco de serenidad, señor Gil. No están los tiempos para majestas de esa clase. Acuérdese usted de que la República tiene una guardia fiel: el Partido Radical. Y que aquí estamos nosotros, los republicanos históricos para impedir que nadie conquiste el Poder como sea.

Serenidad y discreción. Para gobernar la República lo primero que hay que ser es republicano. ¡Mucho cuidado con lo que se dice y con lo que se hace! Que si nosotros, los radicales, con Lerroux al frente, supimos vencer a los socialistas, también, con Lerroux siempre, sabremos vencer a las derechas que quieran imponerse a la voluntad del país con desplantes y bravuconerías.»

Es veu que la guillotina en la discussió i votació anticonstitucional de regalar setze milions al ciegat és obra dels socialistes i dels pocs republicans decents que queden.

Miting de la Joventut

Avui, dissabte, a la Secció de la Joventut Socialista de Catalunya de La Bisbal del Penedès, tindrà lloc un miting en el qual prendran part els companys Josep Franquet, Agustí Vil·la, Tomàs Amat i Lluís Ardaca.

Al tercer any de República el senyor Lerroux fa a Espanya un present d'un valor inestimable: inaugura un nou escriptori per a la joventut espanyola. A ífni les mares obreres ploraran a milers la mort dels seus fills.

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 67B, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Conferència del company Joan Comorera

A tres quarts d'onze, davant d'un públic nombrosíssim, el company Fronjosà obre l'acte celint, després de breus consideracions, la paraula al company Comorera.

Eren molts els que sentien — comença dient — la necessitat d'aquest acte. La manca de contacte entre la massa del Partit i l'Executiu pot donar lloc a voltes a la desorientació.

Recorda l'acte anterior celebrat enmig d'un nerviosisme fill de presentiments que malauradament s'han realitzat. De la mateixa manera el C. E. de la U. S. C. sabé complir el seu deure, també en aquests moments ho ha sabut fer, malgrat les calúmies i les injúries de què s'ha vist voltat.

Recorda el company Comorera les lluites aferrissades que senyalaren la línia ascendent del hégim republicà que ben aviat es transformà en una devallada fulminant que en poc temps tornà Espanya a un règim de fosca reacció. Entretant a Catalunya, a l'hora que s'afirmava el règim republicà, s'anava produint un fenomen nou, l'aparició del socialisme català, sols explicable per l'actuació intel·ligent, ferma i honesta de la U. S. C. Tres anys enrera la U. S. C. era un petit grup d'homes de gran voluntat i de gran intel·ligència. D'aquell grup n'ha sortit un moviment, s'ha transformat en un exèrcit d'homes que pesen en la vida de tot Catalunya, que gaudeixen d'un prestigi general.

Aquest prestigi no és altra cosa que el fruit d'una tàctica, que en alguns moments, per impaciència o per manca d'informació, no ha estat del tot compresa. A això tendeix aquest acte.

El company Comorera recorda la col·laboració de la U. S. C. al govern provisional de la Generalitat. Closa aquesta època, la U. S. C. cregué que es podia anar a finir la col·laboració i a definir des de l'oposició, la posició constant de la U. S. C. A mesura que passaven els mesos s'accentuava l'oposició i aquesta seria encara la nostra tàctica si a Espanya no haguessin passat coses decisives que obligaren a un canvi de tàctica.

La pròpia brusquedat del canvi sorprené, naturalment, molts dels nostres companys però a desgrat d'això el C. E. sabé seguir la seva línia de conducta sense defallir, a pesar de la lluita intensa que a l'entorn de la seva decisió es produí. Els fets han donat la raó al C. E. de la U. S. C.

La tàctica de la U. S. C. és bona però que els fets ho han demostrat. Cal admetre que aquesta tàctica ha tingut dues desviacions que el C. E. acceptà: més que res per a donar satisfacció als sectors del nostre partit i la participació en el front únic antifeixista a la de l'Aliança Obrera. Ja s'explicà prou les raons i les conseqüències d'aquella primera desviació, convé ara parlar de la segona.

A l'endemà del 19 de Novembre tots els que combateren la nostra coalició esquerrana, s'esfereïren davant dels resultats de la seva política derrotista. Immediatament sorgí la nova idea de l'Aliança Obrera, precisament per part d'aquells que més responsables eren del fracàs electoral, per la seva propaganda antipolítica.

La U. S. C. i la U. G. T. assistiren a la primera reunió convocada i davant de la promiscuitat i heterogeneïtat dels grups allí representats, decidiren tenir un canvi directe d'impressions per tal de demanar l'exclusió de l'Aliança de certs grups com la titulada Federació Socialista que res representen en la vida política catalana. En aquella reunió, la U. G. T. d'una manera clara i categòrica es solidaritzà amb la petició de la U. S. C., i en conseqüència fou depurada l'Aliança dels grups que no podien fer-hi altra cosa que nosa.

Es produí entretant el ballotge que donà encara una nova força a les dretes: la consigna que corregué en aquell moment fou el d'evitar, fós com fós, la constitució de les noves Corts. Es celebrà una reunió important a Madrid, a la qual jo valg assistir, en nom de la U. S. C., amb desitjos d'arribar a una entesa amb el Partit Socialista, cosa que no fou possible. Davant d'això, a la nostra arribada a Barcelona, aixecàrem el veto a la Federació Socialista perquè aconseguís l'entesa amb el Partit entenguerem que els representants naturals d'aquest era aquella.

A partir d'aquest moment començà l'ofensiva contra la U. S. C. Maurin presentà al ple de l'Aliança un projecte de pacte, segons el qual tota organització de classe adherida a ella havia de renunciar a tota col·laboració amb partits burgesos.

Davant l'aquesta proposició la U.S.C. invocà la necessitat que aquest pacte tingués un abast nacional i que fós signat per les centrals radicades a Madrid, puix que tot moviment revolucionari havia de partir forçosament del centre, al qual Catalunya no podia avançar. Ultra això indicàrem que la

U. S. C. no podia admetre aquella clàusula perquè representava altra cosa que un atac contra ella. L'Aliança estava previnguda i havia acceptat per boca del propi Pestanya la possibilitat d'una entesa de la U. S. C. amb l'Esquerra. L'Aliança sabia prou quines eren les raons netament socialistes de la col·laboració de la U. S. C. L'Aliança no havia acceptat naturalment el projecte de compromís que nosaltres presentàrem de cessar totes les organitzacions la seva actuació antipolítica. I de la mateixa manera com la U. S. C. respectà i comprengué aquesta posició tàctica dels sindicalistes liberals, era també lògic d'esperar el mateix respecte i la mateixa comprensió a la tàctica de la U. S. C.

En aquesta posició seva, la U. S. C. es vegé respaldada i ajudada lleialment per la representació de la U. S. T. Però així que foren passades les eleccions municipals, aquesta harmonia cessa sobradament. Els mateix representants que abans es solidaritzava amb la U. S. C. en el refús d'aquella clàusula, ara es solidaritzà amb els altres grups per imposar-la novament al nostre Partit. D'aquesta manera la U.S.C. es trobà en una situació tivant dintre de l'Aliança que culminà amb l'últimatum que rebé de retirar-se del govern o de l'Aliança.

Absans de poder donar una resposta, es produí la primera crisi del govern Lerroux. Semblà per un moment que Alcalá Zamora anava a donar el poder a Gil Robles. Davant d'aquesta perspectiva, l'Aliança Obrera es reuní, sense la U. S. C. i acordà anar a visitar els consellers Comorera i Barrera i el President Companys. Maurin i Vila Cuena foren els encarregats de complir aquesta missió i quan Comorera, accedint gustosament a la petició que aquells dos li feren d'introduir-los a Companys, s'encaminava amb ells a la Generalitat podé recollir una frase de Maurin que revela tot un estat d'esperit i tota la falsedat i la baixesa de la posició revolucionària del líder del Bloc, la frase famosa és aquesta: «Es evident que a l'Esquerra li té el poder de mobilitzar les masses».

L'entrevista amb Companys, molt amable, molt afectuosa, acabà amb aquesta altra declaració sorprenent: «Que l'Aliança Obrera havia acordat posar-se a disposició de la Generalitat per salvar la República i per Catalunya.» (!!!)

Aquesta posició de l'Aliança — continuà dient Comorera — em tranquil·litza, puix, valg creure que després de tot plegat l'últimatum havia deixat d'existir, però, quin fou la nostra sorpresa en veure l'endemà que «Adelante» publicava la notícia que la U. S. C. havia estat exclosa de l'Aliança, el mateix temps que la Federació Socialista contribuïa a l'expulsió de la U. S. C. de l'Aliança per la seva tàctica de col·laboració amb un partit republicà d'esquerra, el diputat Negrin, donava la millor confirmació a la nostra tàctica en proposar a Alcalá Zamora com a única sortida a la situació política provocada per la crisi del gabinet Azaña, un govern de base socialista amb col·laboració d'esquerres.

Com podia respondre doncs la U. S. C. l'últimatum de l'Aliança? En primer lloc, cal tenir a compte que el problema d'avui dia no és un problema de col·laboracionisme o d'anticol·laboracionisme. Amb un govern a Madrid essencialment reaccionari, la única forma de plantegar la qüestió és la possibilitat d'organitzar la nostra defensa davant d'una ofensiva reaccionària que posa en perill les nostres institucions i la nostra vida.

Quan Companys demanà l'ajut de la U. S. C. el C. E. es trobà davant de la possibilitat de diverses solucions. No acceptar, era impossibilitar la formació d'un govern d'esquerres; continuar la tasca d'oposició era eccecler la descomposició de l'Esquerra. La responsabilitat del C. E. era enorme; la situació era trágica; d'un sí o d'un no en podien derivar mals decisius. I s'acordà, per damunt de tot, formar un front únic que possibilités al poble català una acció eficaç de defensa.

Però perquè no s'accepta l'altra col·laboració? Perquè no aprofitar la descomposició de les esquerres burgeses i anar, amb els altres organismes de classe, a un moviment revolucionari? El C. E. estudià totes les solucions. Vegé que davant nostre hi havia una força poderosa aglutinant de tota la reacció catalana. La Lliga Catalana i que davant d'ella, malgrat totes les il·lusions i les fantasies, no es podia comptar amb un front obrer organitzat amb probabilitats d'èxit. No es podia comptar amb la C. N. T., enemiga

de tota coalició de classe; la G. G. T. a despit del seu prestigi era massa jove en les lluites generals de Catalunya, sense consensio encara per un moviment d'aquesta envergadura.

Per la seva banda, el grup dels Trenta es trobà minada per discussions internes que l'impossibilitaven de tota acció positiva. En el camp polític, la divisió i l'ineficiència era ja mala. Malgrat la seva extensió a Catalunya, la U. S. C. pateix encara del mateix defecte de manca de consensio que té la U. G. T. Davant d'aquesta situació, no hauria estat un acte criminal enganyar els nostres companys fent-los creure això que no existia i llançar-los a aventures suicides?

En directe d'això, què podia fer la U. S. C.? Quina era la posició que havia d'adoptar davant de l'Esquerra? Avui encara, l'Esquerra és un partit de base obrera; és sots amo eis vots de la classe obrera que aquells que guanyat les eleccions. Davant d'aquesta situació, la U. S. C. havia de decidir-se per entrar a la coalició, que aquells li oferien. La mes rigorosa tàctica marxista es de sotmetre a la realitat i la realitat en aquells moments enrooustrir la posició de les esquerres reaccionàries per evitar el triomf de la reacció política.

Mentre que la U. S. C. seguia aquesta tàctica a Catalunya el Partit Socialista Obrer Espanyol en seguia una de radicalment oposada, produint amb això una confusió ben explicable entre eis nostres companys. El Partit Socialista Espanyol es negà a acceptar cap aliança amb eis republicans d'esquerra i vingue un Parlament de dretes. La U. S. C. ajudà l'Esquerra i el resultat ha estat un Parlament que presenta un contrast capital amb la tàctica derrotista i reaccionària del Parlament de Madrid.

Què cal fer ara? O dintre de l'Aliança o dintre del Govern. Encara som a temps. Hi ha molta gent que ens volen veure fora del Govern: eis revolucionaris cent per cent, la Lliga, eis lerrouxistes. Hi ha molta gent que voldria que liquidéssim la nostra tàctica i sortíssim als carrers a fer del revolucionari. Però sobretot ara convé reflexionar en les conseqüències i eis efectes d'una semblant aventura. D'enguà a l'època d'Azaña, eis homes més representatius del Partit Espanyol s'han llançat a una propaganda integratament revolucionària. Quins han estat eis resultats? Malauradament,

una darrera l'altra, eis consignes s'han anat desmentint una darrera l'altra. Lerroux ha fet, el que ha volgut i no ha passat res. Com que no es pot passar el temps pariant de revolució sense fer-la, cada dia és mes difícil i mes equivocada la posició dels companys del Partit Espanyol. Mentre nosaltres parlàvem, la reacció na guanyat la partida. El Govern ha desarmat el poble i davant d'aquesta trágica situació, a Madrid es torcuren per a ter restituir una situació que pugui tornar a posar en peu la República del 14 d'Abril sobre bases més sòlides que les que ha tingut fins ara.

Es va novament a un contacte entre el Partit Socialista, la U. G. T. i eis forces de Manuel Azaña. No podem estar d'afegir-nos d'aquest fet perquè avui és a Espanya la única cosa intel·ligent i historicament possible.

Avui no hi ha altre camí que sumar-se a un moviment general de acció social, en el qual nosaltres sabem que som eis únics elements que podem portar-lo a eis seves últimes conseqüències. Hem de reconstruir això que es va destruir a eis caiguda d'Azaña, per tal d'evitar el que taltament vindrà.

Éssent això tan evident, i que hem de fer nosaltres? Hem estat a Madrid; hem parlat amb eis homes que máxima responsabilitat del Partit Socialista, de la U. G. T., de eis forces republicanes i de tots hem escoltat la mateixa frase: «Una esperança es Catalunya». En conseqüència nosaltres no podem fer altra cosa que ajudar aquesta situació que és l'única que téan eis drets espanyols i l'exemple que s'otereix a totes eis esquerres espanyoles. Hem de defensar la Generalitat; la millor aliança contra el feixisme serà la que podem fer entorn d'ella.

Anem a una situació de violència clara; la situació actual espanyola no pot tenir una solució pacífica. Eis primeres lluites violents seran contra Catalunya i a Catalunya. Deixem-nos d'il·lusions i vigoritzem la nostra posició. Eis nostres joves es mostren impacients però jo eis dic que la seva impaciència serà curta i que el que volen, aviat vindrà.

El company Comorera acaba incitant tots eis assistents a perseverar amb disciplina i aonegació en la línia tàctica de la U. S. C., l'única que a través de la violència i després de la violència podrà portar a eis classe obrera catalana a la realització plena i perdurable dels seus objectius demancipació.

Pobre República!

La República espanyola ja ha complert eis tres anys de vida, però està greuement malalta. L'han emmetzinada.

Va arribar al món plètòrica de vida i amb una brava energia que semblava inabarcable. Tothom la volia, tothom l'estimava, de tant que l'estimaven l'abonyegaren i l'afebiren i, abonyegada i feble, fou possible que l'emmetzinessin.

Es una República de treballadors, de la qual se n'han apoderat eis desvats; és una República laica, agavellada per capellans i missaires; és una República avançada, a mans dels reaccionaris; és una República monarquitzant.

Si el rei destronat no fos un degenerat ja el tornariem a tenir al Palau de Madrid. Però la seva degeneració i el seu cretinisme ha estat una petita sort per als espanyols, perquè eis desvats i eis missaires que governen Espanya no s'han atrevit encara a fer-lo tornar. On anirien amb aquell "pellingu"?

La cosa, però, no té una gran importància. Entre la monarquia d'Alfons XIII i la República emmetzinada d'avui no hi ha altra diferència que la del nom. Ha estat canviat el color de la façana, però per dintre de l'edifici torna a haver-hi el mateix podrimener d'abans i la mateixa farum de resclosit. Que a dintre hi hagi un rei o un president tant és, perquè la cosa lamentable és que no hi hagi ni qui hi ha d'haver ni el que hi ha d'haver.

La monarquia es distingia: per ésser un feu d'uns quants polítics vividors i d'uns quants generals ineptes, pel caciquisme intolerable d'uns quants terratinents i uns quants agavelladors, per la injustícia, reina i senyora dels llocs destinats a fer justícia, per una burocràcia venal i corrompuda, pel domini absolut de les taifes clericals i cavernícoles, pel nepotisme desenfrenat, per la baixesa de la corupció en tots eis organismes de govern.

La República en eis seus primers temps ha estat honesta i s'ha salvat d'aquelles tares seculars de les monarquies espanyoles, però avui va a la deriva i cada dia s'acosta més al tipus de la monarquia caiguda. Aviat serà igual que abans, amb la sola diferència, en contra d'ara, que a l'allau de vividors i aventurers anteriors s'hi hauran afegit eis aventurers i vividors de la República.

No hi ha remei. Ha començat la davallada i arribarem al pla de la carrinoneria d'on havíem sortit o havíem cregut sortir-ne. Tindrem altra vegada monarquia o tindrem una cosa equivalent, que és el feixisme, i el que és més trist és que no hi haurà ningú per a evitar-ho. Totes eis confiances de resistència, que el poble espanyol tenia, s'han esblaimat tant que tothom porta a la cara i a l'ànima l'emprpenta de la desillusió. Estem a prop de l'Àfrica i eis terres castellanes produeixen abundantment la royña del fatalisme. El que hagi d'ésser serà.

Però hi ha a Espanya un poble que no sap conformar-se. Catalunya conserva íntegres í pures eis energies revolucionàries. Podran triomfar eis dretes a Espanya, però a Catalunya no; podrà haver-hi feixisme al Centre de la península, però a Catalunya no; podrà anar Espanya a la deriva, però Catalunya conservarà el timó per a portar la barca a port.

Tota la demagogia conreada abundantment i continua, en terres espanyoles, s'ha anat esvainat com el fum i aviat no deixarà altre rastre que el record amarg d'unes hores d'esperança, mortes i enterrades. La serena actuació de la nostra política a Catalunya ha fet arrelar profundament una convicció, que res no podrà desarrelar, i és l'absoluta confiança en la vida futura nostra per camins d'alliberació i de justícia. I el que té confiança ja es troba a mig camí del triomf.

Sense amenaces estèrils, sense esgarips de revolucionarisme estantís, sense cridar ni flastomar hem d'anar fer la nostra obra i serà molt possible que l'allau revolucionària que salvi la República espanyola a eis la seva bandera, no en terres espanyoles secularment malayrades, sino en terra catalana. Tenim l'avantatge de l'esperit pràctic dels catalans, que no permet de somniar en revolucions sense base sino que quan vol ésser revolucionari ho fa tocant de peus a terra, que és l'única manera de fer revolucions. S'entén revolucions triomfants.

La "seva" República

No ens costaria gaire de sotreure-ns a l'imperatiu del moment i passar per alt la commemoració del III aniversari de la República. No es tracta, per a nosaltres, que diguem que la República del Lerroux no és la nostra República. Aquesta afirmació, en llavis nostres, seria gratuïta. No faltaria més! No, la República del Lerroux no pot ésser la nostra, com no pot ésser-ho per a cap republicà. I aquest punt és el més greu. Però cuitem a afegir que la República dels bons republicans tampoc no és la nostra.

Nosaltres vam contribuir a l'adveniment d'una República que sabíem ja per endavant que no seria la nostra. Aquesta és la qüestió que, potser a hores d'ara, encara no ha estat compresa en el camp republicà. I de la mateixa manera, a Catalunya, col·lorem en un govern que tampoc no pot dir-se que sigui el nostre govern.

Precisament perquè el nostre concepte de la lluita és fill d'un rígid principi de responsabilitat, amb tot i que moltes vegades tepim motius per no estar satisfets d'una política i d'un govern, ens abstem de combatre'l per sistema i fins i tot li donem la nostra col·laboració si aquesta pot servir ja a alts fins de política civil i popular.

I ara hem donat la raó que pot portar-nos a una benevolència i a un ajut a règims que no són específicament eis nostres: una política civil i popular com a concepte mínim d'una política; d'un règim i d'un sentit de govern. El nostre sentit de la responsabilitat pot fer-nos posposar moltes reivindicacions i eis actituds polèmi-

ques enfront de l'Estat burges, que són la nostra essència de partit, si ens trobem davant d'una situació que no pot ésser-nos en absolut favorable, però que, amb la nostra actitud riscaríem de convertir en exclusivament profitosa d'una política incivil i antidemocràtica. Això no ho farem mai.

Per això, en aquest III aniversari, eis socialistes que vàrem ajudar a l'adveniment d'un règim civil, podem dir als republicans, a tots eis republicans, als bons i als dolents, que eis fets ens donen la raó sobre les reserves que fem a la República de tots. La República que nosaltres hem recolzat, precisament perquè no era la nostra, féu possible que el govern de l'Estat caigués a mans de la banda d'aventurers, el tant deshonrant. I no hi ha dubte, que si enfront de la República actual pot ésser recuperada aquella de sentit civil i de sana moral, haurà d'ésser amb la condició que s'acosti una mica més a la nostra.

Una vegada més, hem de participar en un plet entre republicans, sense que ens faci gaire gràcia. Sembla que, ara, la democràcia civil es disposa a un va-i-tot per a reconquerir i conservar la República. Hom pot comptar, una vegada més amb nosaltres. Hom pot comptar-hi per darrera vegada, ja que eis fets ens estan demostrant que moltes vegades eis col·laboracions ho aconseguíem altre fi que endur-se'n eis catàstrofes a totes eis forces, quan, si anessin separades, podria quedar sempre la reserva de l'aventurer, que és el lloc que ocupa el Socialisme.

Vacances:
CALÇATS MARIPI
Els trobareu arreu on aneu